

نویسند

(ویژه اول ماه مه)

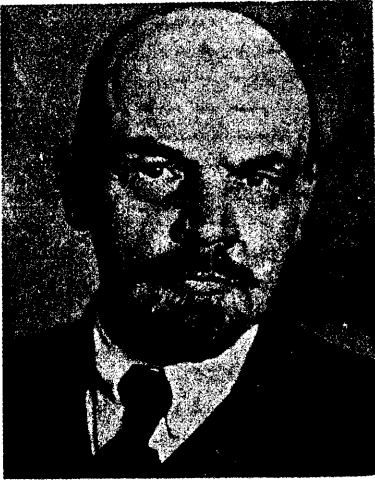
(وابسته به حزب توده ایران)

سال سوم، شماره ۲۴، چهارشنبه ۶ اردیبهشت ۱۳۵۷

کارگران ایران،

در مبارزات سیاسی و صنفی پیشگام باشید!

(اعلامیه کمیته مرکزی حزب توده ایران بمناسبت اول ماه مه)

لنینیست لنینیست لنینیست

آموزش لنین جاویدان است

۲۱ آوریل (۱۲ اردیبهشت) صد و هشتاد و پنجمین سالروز تولد ولادیمیر ایلیچ لنین (لنین) را در یادداشتی نابغه و انقلابی ستیزه رهبر خردمند انقلاب اکثر و آموزگار همه زحمتکشان جهان است.

لنین، این دانشمند نابغه و پیشوا سازماندهنده نخستین انقلاب پرولتری پیروز شد و بنیادگذار نخستین دولت کارگری - دهقانی جهان گردید. او با اخلاق بی حد اخلاص و پاک و فوق العاده ساده و فروتن، بی نهایت پرکار با اصولی خدشه ناپذیر، با فداکاری نامحدود، با علاقه و محبت بی انتها نسبت به انسان زحمتکش و آشنایان و بی نسبت به هرگز نه ستم و استعمار.

لنین با عین ساری مارکسیسم و انطباق حلا و آن با شرایط عصر امپریالیسم و انقلاب های پرولتری، راه پیروزی انقلاب کمونیسم سوسیالیستی اکثر و تگزار روان نوین گذار از سرمایه داری به سوسیالیسم را کشف کرد. در نتیجه آن سیستم جهانی سوسیالیسم به وجود آمد و جنبش کارگری و کمونیستی جهانگر شد. نگاه نظامی استعماری کهن فروپخت و جنبش آزادی بخش، روستایی سابقاً یافت. این پیروزی های بزرگ ناعدیمار مدین فعالیت و آموزش برابر جاویدان لنین است. لنینیسم سه م برده آن نیروهای اجتماعی است که رسالت تاریخی آنها استقرار چنان نظامی در مبارجهائی است که از هرگونه استعمار روستی اجتماعی، اقتصادی، ملی، نژادی و مذهب منبر باشد و از اهداف لانه انسانی و متکامل که ناشی از سوسیالیسم و کمونیسم است.

نام جاویدان لنین بزرگ پرچم طفر نوین تمام نیروها و است که در نبرد علیه امپریالیسم و ارتجاع و راه صلح، ترقی اجتماعی و مرکزاسی و سوسیالیسم پیش روی روند، هرچو که علو رزم نیروها و امپریالیستی و ارتجاعی هر نده و زوال یابنده، در سراسر کره زمین پیروزان خواهد شد.

بزرگ و دراز مدت خود در سالهای ۱۳۵۴ و ۱۳۵۵ سد سکوت را شکستند و راه مبارزات اجتماعی را نشان دادند. دهها تن از کارگران مبارز شهید و سدها تن زندانی شدند. طبقه کارگر ایران با این مبارزات یکبار دیگر خصوصیات بیکار جوانانه خویش را آشکار ساخت. اکنون که مسئله وحدت عمل همه مبارزان ضد دیکتاتوری در راه ایجاد یک جبهه وسیع ضد پرولتری روز قرار گرفته، شما کارگران ایران میتوانید و باید چنانکه شایسته مقام اجتماعی و تاریخی و سوابق مبارزاتی

تهران، اصفهان، تبریز و بسیار نقاط دیگر نمونه های از این مبارزه عادلانه و بحق و قانونی کارگران است. رژیم علیزغم سیاست ارغاب و فشار نتوانسته و نخواهد توانست از این مبارزات بحق جلوگیری کند. در شرایط کنونی کارگران ایران به مرتزبان مطالبات صنفی خود را به شکل زیرین مطرح میکنند: حل مسئله مسکن برای کارگران، محدود ساختن روز کار در سرتاسر کشور به هشت ساعت در روز و چهار ساعت در هفته، لغو کارکردن کمتر از ۱۲ سال، جلوگیری از واگذاری کارهای شاق یران، اجرای اصل دستمزد مساوی در برابر کار مساوی، تعیین حد اقل دستمزد بر پایه هزینه های لازم مای و معنوی خانواده های کارگری، رعایت تعطیلات عید و مرخصی سالانه برای همه کارگران، جلوگیری از افسانه کار در کارخانه و کارگاه تحت هر عنوان، وادار کردن دولت و کارفرمایان به رعایت اکید بهداشت و ایمنی کار، شامل ساختن قانون کار و بیمه بر کلیه کارخانه ها و کارگاهها، اتم از بزرگ و کوچک و در مورد همه کارگران اعم از کارگران کارگاههای صنعتی، رشته وی و یا کارگران حمل و نقل و کشاورزی، واداشتن دولت و کارفرمایان بر رعایت اکید قوانین کار و بیمه های اجتماعی و تجدید نظر در این قوانین با شرکت خود کارگران و بسود آنان، تأمین نظارت کارگران بر سازمان هایی که موظف به خدمات رفاهی نسبت به کارگران هستند و با بخش کار دستمزد آنها ایجاد شده (مانند سازمان بیمه های اجتماعی، سازمان آموزش مسکن و امثال آنها) و غیره و غیره. شاه و دیگر سخنگویان رژیم مفسی هستند که گویا دولت به نیت از چنان کارگران و بدست سازمان های آنها که تحت نظر سواک بوجود آورده، حقوق صنفی کارگران را تأمین میکند. تجربه نشان داد که شاه و رژیم استبدادی او خود بزرگترین عامل غارت کارگران و نقض حقوق آنانست. تأمین حقوق صنفی کارگران بدون ایجاد سندیکاهای اتحادیه های واقعی و مستقل کارگری ممکن نیست. هیت های مدبره این سندیکاهای باید بشکل دموکراتیک و بدون دخالت دولت و کارفرما از طرف کارگران انتخاب شوند. هم اکنون کارگران میکوشند، با امر سندیکاهای عمال دولت و کارفرمایان را از رأس امر طرد کنند. این مبارزه ایست بحق که مسلماً باید گسترش یابد. باید جنبش امیل سندیکائی و اتحادیه ای در ایران از راه این مبارزه تحقق یابد. اینست آن افکار واقعی برای مبارزات مؤثر صنفی که تا امروز طبقه کارگر ایران از آن محروم است.

ولی کارگران و زحمتکشان ایران که طبقه پیشرو مواد ثروت هستند، با آن مقام اجتماعی و سوابق طولانی انقلابی، فقط به مبارزات صنفی و سندیکائی بسنده نمیکند. کارگران و زحمتکشان خوب فکر میکنند که بلوغ مبارزه سیاسی برای برانداختن رژیم ضد ملی و استبدادی محمد رضا شاه مبارزه صنفی و سندیکائی آنها نیز نتواند به هدف برسد. علاوه طبقه کارگر که پیشرو ترین طبقه جامعه ایران است، رسالت و مأموریت تاریخی دارد که در پیشاپیش نبرد مقدس خلقهای ایران برای برانداختن دیکتاتوری کام بردارد. زیرا بر انداختن رژیم ضد ملی و استبدادی محمد رضا شاه، شرط مقدم هرگونه پیشرفت جامعه ما به پیش است. زیرا این رژیم حربه مهم غارت و استعمار و ستم از طرف سرمایه داران داخلی و خارجی است. در واقع نیز طبقه کارگر ایران علاوه دار آن جنبش وسیعی است که طی دو سال اخیر در کشور ما بسط یافته و می یابد. کارگران ایران با اعتصابات

کارگران و زحمتکشان ایران، حزب طبقه کارگر ایران، جشن بزرگ و پرست اول ماه مه، روز همبستگی و نمایش یرشکوه نیروی کارگران و زحمتکشان جهان را، که اصل نودمین سالگشت خود را برگزار میکنند، بشما از صمیم قلب شادباش میگویم. کارگران و زحمتکشان جهان اصل این جشن را در شرایطی و شرایطی که کشورهای سوسیالیستی در جبهه کار صلح و ساختن جامعه نو به دست آوردهای بزرگ و گونا گونی نائل آمده اند، در حالیکه در کشورهای سرمایه داری تضاد بین کار سرمایه، تضاد درونی بین امپریالیستهای جهانطور بر سر بدست آوردن سود بیشتر تشدید میشود و اقتصاد سرمایه داری با مشکلات گونا گونی دست بگیرد است. اعتصاب پیروزنده کارگران زغال سنگ در امریکا، اعتصاب وسیع کارگران صنایع چاپ و صنایع فولاد در آلمان لغال، اعتصابات چند میلیون تری زحمتکشان در فرانسه و ایتالیا در سال گذشته دامنه وحدت و پیوسته مبارزات سندیکائی را علیه انحصار های آرمند امپریالیستی نشان داد. ما در عین حال در جهان سوم شاهد گسترش مبارزات خلقها در راه استقلال واقعی و ترقی اجتماعی هستیم. کامیابیهای درخشان خانهای افریقا، آنگولا، در موزامبیک، در حبشه که با یاری و پشتیبانی همه جانبه کشورهای سوسیالیستی علیه امپریالیسم استراتژیک بدست آمده، نمودارهایی از پیشرفت روزافزون نبرد خلقهای جهان سوم، برای رهایی از چنگ استراتژیک و غارتگران امپریالیستی است.

در میهن ما ایران وضع اقتصادی و اجتماعی کارگران و زحمتکشان و شهرهای مختلف خلقهای کشور، در سال گذشته بازم دستاوردها شد. رژیم استبدادی شاه که از مقاصد امپریالیسم، پروژه امپریالیسم امریکا پیروی میکند، بارهزینه های غیر لازم نظامی و مخربهای کلان تبلیغاتی را که سنگین بود، بازم سنگین تر کرده است. بدستور شاه مبالغ هنگفتی از درآمد نفت، این مهربان ترین ملی سرزمین ما و هم چنین منابع مادی و نیروی انسانی ایران به امر تسلیحات و اجراء تهدات نظامی در قبال امپریالیستها، اختصاص یافت. این جریان و هم چنین باصلاح تنگناهایی که در اثر برنامه ریزی های ناط و ضد ملی و خرابکارهای غارتگران داخلی و خارجی وجود آمد، تولید را در کشور مافاج کرد که یکی از نمونه های آن در سال گذشته، برون رفتی کافی برق بود. هم چنین تکیه رژیم به وارد کردن کالاهای مصرفی از خارج چنان آسیمی به تولید داخلی وارد نموده، که مجموع تولید، صنفی ناچهل در صد کاهش یافت.

همه این هرج و مرج ها، وضع کارگران را دشوارتر کرد و بیکاری اجباری در مؤسسات تولیدی باعث شد که میلیاردها روال از دستمزد کارگران کاسته شود. در عین حال تورم شتابان تاسی در صد بالا رفت و این خود قدرت خرید دستمزد ناچیز کارگران و زحمتکشان را بازم پائین آورد.

رژیم استبدادی شاه میخواهد ضروری ناشی از سیاست ضد ملی و ضد خلقی خود را به حساب طبقه کارگر و تشدید استعمار از این طبقه جبران کند! شاه و دیگر سرمداران رژیم از ضرورت بالا بردن بهره وری کارمندی تشدید استعمار دم میزنند. رژیم با توسل به این نانه انشباطی و «شاملنامه کار» برای کارگران صنعتی و تجدید نظر در قوانین و آیین نامه های کارگری میکوشد طبقه کارگر ایران را بیش از پیش در زیر شکنجه قرار دهد. کارگر ایران در سال گذشته نیز مانند سالهای پیش به فشار رژیم و کارفرمایان با تشدید مبارزات اعتصابی پاسخ دادند. اعتصابات کارگران در